

עין חרוד

27.3.2009

ב' ניסן תשס"ט

יום שישי

יומן פנימי 13

(1836)

בְּעֵין חֶרוֹד טוֹב מְאֹד

זאב

בְּעֵין חֶרוֹד

טוֹב מְאֹד

אֵין שָׁם כְּסוֹף כְּלָל!

עוֹבְרוֹת עֲגֻלוֹת,

רְצוֹנָךְ לְעֻלוֹת?

אָמור רק "עמוד"!

מְעַמִּיד הַבְּחוּר,

נֹתֵן גַּם לְהַחְזִיק בְּמוֹשְׁכוֹת -

וְחָסֵל.

רְצוֹנָךְ אֶשְׁכּוּל -

עֲנִבִים לְאֹכּוּל?

לא צריך גם לשאול,

סוּר אֶל הַכָּרֶם,

תַּחַת גֶּפֶן בְּצֵל

אֲתָה יוֹשֵׁב,

קוֹטֵף

וְאוֹכֵל.

שָׁם הַסַּנְדֵּלָר לַחֲטִיט

תּוֹפֵר נַעֲלִים,

הַחֲטִיט לַסַּנְדֵּלָר

מְעִיל, מְכַנְסִים

וְכַךְ

לִנְפֹחַ.

הַגֶּן

מְבִיא יְרֻקוֹת מִן הַגֶּן.

חֶלֶב - הַחוֹלְבִים, פֶּת - הַזוֹרְעִים

דָּבֵשׁ - הַפּוֹרֵן.

שָׁם

כוֹלֵם

יַחַד יוֹשְׁבִים לְאֹכּוּל,

יַחַד יוֹצְאִים בְּמַחוּל,

בְּעֵין חֶרוֹד

טוֹב מְאֹד.

משולחן המזכיר

שמח בחצר, יש פעילות צוותי השינוי לקראת הקלפי, חוגי בית ומבצעי "הקש בדלת", טבלאות ומספרים, וכסף כסף כסף, כמה יהיה לי ואיך יהיה לי, טיפול בפרזיטים, סדר חדש בחצר הקיבוץ, כן קיבוץ לא קיבוץ ועוד כהנה וכהנה כיד הפנטזיות לפני הבחירות.

עד כאן הכול טוב ויפה ומבורכת ההתעוררות הציבורית לקראת דיונים באורחות חיינו, אלא שכאן טמון המלכוד: האם לנהוג לפי צו "נעשה ונשמע" עפ"י המדרש הדיפרנציאלי, או דיון מהותי בעקרונות ובחזון אורחות חיינו, ורק לאחר מכן "נשמע ונעשה" כפי המדרש השיתופי. אין דין מצגות, נתונים והבטחות לפני הבחירות, כדין ההתנהלות לאחר הבחירות ויעשה כל אחד ואחד את חשבון הנפש שלו. יחליט הציבור ויכריע בין שני מדרשים אלו וייקח אחריות להמשך הדרך בה התחילו אבותינו לפני 87 שנים. ואסיים קטע זה בנימה אופטימית, לא חשובים חילוקי הדעות, העיקר שמדברים, חושבים ומתייחסים לנושאים האמורים וזו כבר התחלה טובה...

מהחלטות המזכירות:

הכספונט מופעל בכניסה למקלט הנה"ח החל מנובמבר 2008. עלות הפעלת המכשיר כולל דמי עמלת משיכת מזומנים, כ-20.000 ₪ שנתי לפי נתון סטטיסטי של מספר משתמשים לתקופה. הנושא שעלה לדיון במזכירות, האם לסבסד שירות זה למשתמשים אשר רק בחלקם חברי הקיבוץ והשאר הם אורחים ושכירים ואחרים, או לחייב בעמלת משיכה + סכום נוסף לכיסוי עלויות אחזקה קבועות (1580 ₪/חודשי). החלטת המזכירות קובעת **ששירות זה לא יסובסד ע"י הקהילה**, וצוות הנה"ח יבדוק וימליץ גובה "דמי השימוש" הנדרשים, ואם בכלל כדאי להמשיך הפעלת המכשיר בתנאים אלו.

דו"ח סיכומי 2008 (הוצאות קיום והשקעות) הוצג למזכירות והתקיים דיון בנתוני הדו"ח ובמשמעויות הנגזרות ממנו.

ככלל, הוצאות הקהילה לא חרגו מהמסגרת התקציבית, למעט בקטע של התקציבים האישיים בגין **עדכון התקציב האישי וריבית לחסכונות** החברים, שלא תוקצבו מראש. מספר קטן של ענפים חרג מתקציבם ואחרים "חסכו". בהשקעות הצרכניות לא בוצעו מספר פרויקטים וסך הכול לא נוצל מלוא תקציב ההשקעות. המזכירות התייחסה כאמור:

יתקיים דיון מיוחד בענפים ובפעילויות שחרגו מתקציבם. יעודכן נוהל הזמנות רכש בענפי הקהילה, במגמת פיקוח שוטף תחת מגבלות התקציב.

תיבדק כדאיות המשך פעילות של ענפי הקהילה כגון: מעיין חלב, מסגריית בית, דון-קישוט.

יתקיים דיון מיוחד בדרך התנהלות משק חום, ענף המזון, והחינוך. יוצג דו"ח ביצוע מול תוכנית של הוצאות הקהילה במתכונת תלת-שנתית. יוצג דו"ח ביצוע חצי-שנתי במהלך השנה השוטפת.

עינת מאור, אשתו של טל מאור, מסיימת תקופת מועמדות לחברות. המזכירות ממליצה למועצה לאשר העברת המלצה זו לאישור הציבור בקלפי.

בישיבה משותפת של המזכירות עם הוועדה הכלכלית, הוצגו נתונים של שימושי החברים בתקציבם האישי, כאשר חסכוניות החברים בתקציבם כ- 16 מיליון ₪! על מנת להבטיח ולעגן בטוחה מספקת עבור החברים החוסכים. הוחלט לקבוע במסגרת קרן המילואים, קרן ייעודית בסכום של 1/3 משווי כספי החסכוניות וסכום זה יעודכן מדי שנה, ויבטיח לכל חבר שיוכל למשוך חסכוניותו לכשידרוש זאת.

בררכת השחייה לפני גמר העבודות, שותלים דשא ומשלימים ציוד, וכמובן מטפלים מול הרשויות לקבלת היתר הפעלה כנדרש עפ"י החוק. **שרון זוהר** נקבעה להיות מפעילת הבריכה ובודקים בקטע של המצילים. תאריך היעד לפתיחה הוא שבת, 2 במאי 2009, ונקווה שנעמוד בכך. כללי התנהלות מחודשים יפורסמו לציבור לאחר אישור המזכירות כגון: שעות פתיחה, מפתחות לכניסה, חיות מחמד, וכמובן אחריות ההורים לילדיהם.

שבת שלום

אילן צור

צבי היקר, אחרון הסוציאליסטים

אותה מהפכה שאתה מצטט ומזהיר מפני שנייה לה, לא רק הרסה עולם ישן, היא גם בנתה עולם חדש - זה העולם אליו מכוונים דבריך: "הקיבוץ השיתופי".

לא ברור מה דעתך על אותה מהפכה. אולי בחרת להשתמש רק ב"סלוגנים" כדי "לתפוס" את עינו של הקורא הקיבוצי המבוהל? אותם מהפכנים שהקימו את הקיבוץ ניחנו בחזון ויוזמה, היה להם החיבור הנכון של יכולת רוחנית גבוהה עם יכולת מעשית למימוש אותו חזון.

איפה כל זה היום? כמה גדול הוא המרחק בין העקרונות להתנהגות במציאות שלנו היום!

המהפכה שמפניה אתה מתריע נמצאת כבר כאן, רק אנו מסרבים לתת לה שם. על עקרונות הקיבוץ אין בינינו ויכוח!

אלא שהפער בין עקרונות ומימוש במציאות, הוא זה שמעורר מהפכה שהחלה זה מכבר.

זוהי מהפכה המתרחשת באוכלוסייה אחרת, שונה מזו שהקימה את הקיבוץ. איננו שונים מסביבתנו, מעולם לא התנהלנו בתוך בועה וטוב שכך. שנינו חלק מאוכלוסייה נהנתנית יותר, שבעה יותר, דואגת לצרכיה לפני טובת הקהילה, דורשת לעצמה יותר אוטונומיה, מתקבלת לקיבוץ על בסיס "מה יצא לי וכמה מהר אקבל", לא מוכנה "להיזיז אבן" לפני שבודקת מה טובתה הפרטית. צעירים ונקלטים - "נצפעים" בצבעי המקום והאווירה, הקודים והנורמות - ומתארגנים בהתאם.

זוהי מהפכה שמתקדמת בהעברה בין-דורית - דור לדור יביע אומר. מהפכה מסוג אחר: שקטה, הרסנית, ללא יד מכוונת, המתנהלת בין השורות ולא על השורות וסיסמתה: "חטוף ככל יכולתך, כל עוד תקפיד להסוות אותה במילים של ערבות ושיתוף, שוויון וצדק".

נעבור יחד מספר תחנות המעידות כי המהפכה - הופכת גם הופכת בקרבנו:

לחלקנו - רנטות, שכר דירה, ירושות, נכסים, הכנסות צדדיות שונות ומשונות. "התחום האפור" הולך ומתרחב. כבר מזמן אנו חיים בחברה הטרוגנית של עשירים ו"פחות עשירים". שנינו יודעים שהפערים אינם קשורים לכושר ההתפרנסות דווקא, אלא, מתחלקים לבני המזל וחסרי המזל. התרגלנו? או שמא העיוורון המבורך מקל עלינו לקבל זאת בשוויון נפש?

האם תקנון צעירים שהיית שותף לכתיבתו איננו מהפכה?

איך מצאנו עצמנו, חברים וצעירים-בהסדר, עובדים זה לצד זה, עושים אותה עבודה, רק בהבדל אחד: הצעיר מקבל תמורתה לכיסו. איך נלחמת למען העיקרון התומך בהעברת האחריות לפרנסת הצעירים - לידיהם, בעוד שאותו עיקרון ממש מכוונה בפיד, "קפיטליזם חזירי", כשמדובר בהוריהם?

אגב, יש כבר "התאמה" ושילוב דורות לתקנון זה - מתנהלים "דילים" של שעות עבודת הצעירים. חברים שאינם רוצים לתרן פונים לצעירים שימלאו את שעות עבודתם. ממילא הקופה הציבורית משלמת, איש לא מרגיש הוצאה זו. ובצד זאת מתנהלת פה עסקה בין שני צדדים המבקשים לתמוך באופן "חבריי" זה בזה - על "ערבות הדדית ושוויון ערך העבודה" כבר דיברנו?

ועוד מסימני המהפכה השקטה: באחד מחוגי הבית בענייני שינוי והתחדשות, ביקש תושב הנשוי לחברה להשיא עצה על השינוי המוצע. שינוי זה לא ישפר את "עתידנו", אמר, אולי רק שינוי קוסמטי פה ושם - חלוקה אחרת של הרווחים ועוד כמה הפרטות, נדרשים "לנו". אכן, פקח את עיניי. אלא שבאותה עת אני תוהה ביני לבינו "מדוע אם כן, שלא תצטרף לשורותינו כחבר מן המניין?" איך הצלחנו תוך שלוש שנים להגדיל את מספר המשפחות המעורבות (ועוד היד נטויה), לא לחייב אותם בהוצאות קיום ריאליות ובכך להחריף עוד יותר את ניגוד האינטרסים בין האוכלוסיות? לאן כל זה מוביל? כמה פשוט וכמה כואב.

חופשת הלידה, הפכה גם היא להיות על פי תפיסתה הפרטית של כל אם: חודשים רבים מעבר לחופשת הלידה על פי חוק. אין בכך כל פסול, אלא שלא כמו בכל מקום, בקיבוץ השיתופי מתקשים מאוד לטפל בנושא משום שהפרנסה איננה דוחקת ושיקול הדעת בין חופשת לידה לפרנסה איננו עומד על הפרק.

ומה אומרים לך הקולות והצלילים הבאים:

"מה רע לי היום?" "יש המון כסף. רק לחלק!" "בגלל הנכסים באתי לקיבוץ", "מש"א תדאג לי. בינתיים אני בהמתנה".

קולות אלה מפחידים אף יותר מקמפיין הבהלה והבלהה שמציף את הציבור העין חרודי מפני "מחריבי הקיבוץ". הם מספרים את סיפור ההתנוונות והשקיעה בבור השומן שיצרנו לנו. קולות אלה חוצים גילים, הם אינם שמורים רק לוותיקים שעייפו ורוצים לראות נחת מעמלם.

זו לא מהפכה ערכית? התרגלנו גם לצלילים אלו?

ואיך אפשר להסביר חוסר קשר בין הכנסות משכר עבודה להוצאות קיום כמו אלה שתיארת? אין ספק שהיותנו קיבוץ שיתופי תרם לחוסנו החברתי והכלכלי אך אי-אפשר להתעלם מתפקידו המרכזי של המפעל בתהליך זה: בצד היותנו קיבוץ שיתופי, ריקור שיחרר אותנו כפרטים מהאחריות האישית לפרנסתנו – "הגביר ישלם". שאם לא כך, איך נסביר קריסתם של עשרות קיבוצים שיתופיים למהדרין? כנראה שבצד הערכים רצוי גם מפעל מצליח!

בחוגי הבית נשמעות האמירות: "יותר משאני מתנגד, אני מפחד". זה מובן, אנושי ונוגע בכל אחד מאיתנו. אך עם פחד אפשר להתמודד. למשל להפגיש אותו עם המציאות הקונקרטית של הקיבוץ שלו ולא עם המציאות של הקיבוץ השכן. לכולנו נטייה טבעית להוכיח מציאות ו"אמיתות" מקיבוצים אחרים בהתאמה לאמונות, ולפחדים המושרשים בנו מקודם. אולם, כאשר פחד מתחפש לאידאולוגיה הוא כמעט בלתי אפשרי ואף מסוכן.

התנהלות יום יומית שנקבעת על ידי "הצבעה ברגליים", הופכים צורתם של ערכים שיתופיים ומניעים את גלגלי המהפכה שעליה אתה מצביע. במקביל - "משמרות השיטור והמשמעות" בדמותם של נבחרים וועדות אינם מצליחים ואף אינם רוצים לשטר ולמשמע רצונות אישיים. לכך רמזת גם אתה. לא רכב משפחתי ולא שיט באגן הים התיכון של מרכז הוועדה וזוגתו - כהצעת הצוות שיתופי - ישנו את כללי המשחק. אוי לחברה ערכית שזו המוטיבציה לפעילותם הציבורית של מנהיגיה ונבחריה. אנו בתהליך חברתי ארוך שנים המתגלגל ומתעצם להרחבת האוטונומיה של הפרט. ובינתיים אנו טובעים בים המסורים הכפולים והמכופלים, ההתאמות הסייגים, הטלאים, התקנונים, ופריצתם לתוך אי-סדר חברתי שמקבל לגיטימציה, מבלי להרים ראש ולשאול: כל זה לאן?

ככל ששולט אי-הסדר, כך נולדים רווחים משניים ועליהם קשה לוותר לטובת סדר חברתי חדש.

שוב ושוב, מוצאים עצמנו בחברה המנסה למתוח את גבולות השוויון והשיתוף על פי ההיגיון הסובייקטיבי של כל אחד בהתאם לנוחיותו כאן ועכשיו. כמו כדור שלג הסוחף עימו עוד ועוד תחומים, עוד ועוד אנשים.

לאור זאת ראוי שנבהיר את סוגית המונופול על ערכים של צדק, שוויון, שיתופיות, ערבות הדדית: האם תומכי השינוי נמנים עם האינטרסנטים והמפרקים ואילו תומכי השיתופי מחזיקים ומשמרים את הדאגה לחברה צודקת, שוויונית וערכית יותר? אולי צבי, **התהפכו היוצרות זה מכבר, וכאן טמון השינוי האמיתי.** יש כאן פרדוקס שקשה לקבל אותו כי הוא נוגד את השכל הישר והדפוסים שלהם הורגלנו.

ההתייחסות אל **ערך העבודה המפרנסת** הוא שינוי הפוגש אותנו בנקודה החלשה ביותר, אך הוא זה שיכול לשנות את כיוון המהפכה המתרחשת כבר: מהרס לבנייה.

דווקא היום שינוי היחסים בין פרט לקהילה תוך מתן רשת ביטחון אמינה שומר על **הערכים של כבוד האדם, ערבות הדדית ומחזק את ערך העבודה המפרנסת.** צוות התחדשות מציע שינוי, המתייחס למציאות החברתית והכלכלית בדאגה ולוקח אחריות על עצירת המשך אובדן השליטה.

שינוי הנותן לצעירים כר נרחב למימוש כושר התפרנסותם, ומאפשר לוותיקים ליהנות מנכסי עמלם.

שינוי דווקא עכשיו, כאשר אנו חזקים כלכלית ויכולים לתמוך ברוחב יד בתהליך המעבר הדורש הסתגלות הדרגתית.

שינוי שיחייה ויבנה קהילה חזקה, מתפתחת ומתרחבת באוכלוסייה צעירה ויוזמת.

מחכה לנו עוד הרבה עבודה. לא סיימנו. אנו ממשיכים ובודקים את ההצעה, ערים להארות והערות הציבור ומתאימים אותה לקהילה שלנו. נשמח אם תצטרף אלינו לחשיבה משותפת על שינוי חיוני ואחראי המחבר בין הגלוי לסמוי בין ה"מְדַבֵּר" ל"מְתַנְהֵג", בין ה"חברתי" ל"כלכלי" באומץ, ביושר, ובתקווה.

אם לא כן - נמשיך להיסחף על ידי אותה מהפכה שקטה והרסנית שבה איש הישר בעיניו יעשה, בחסות מסך המילים המרדימות, המדקלמות על אותם העקרונות ההם..."הקיבוץ השיתופי".

בידידות,

נעם מירסקי

מזל טל

לעמיר ואירי פיין

לעזרא פיין

להוריה של שירי

דהולצט הזן-הנכד

מור

זר זרכות

לכל המשפחות

מזל טל

לחגית ומאירק'ה דור

לזהרה רז

דהולצט הזן-הנכד

לעניג ואיל

זרכות לזזיות

לכל המשפחות

חבל על הזמן ועל הכסף

הבקשה של צוות ההתחדשות לתוספת זמן וכסף, בכדי ללמוד וללמד את נושא המעבר לשכר דיפרנציאלי היא פשוט מיותרת. הרי לא מדובר על הצורך להסביר לחברי הקיבוץ את המושג "שכר דיפרנציאלי", הוא כבר "נלעס" מספיק זמן וישנה גם חוברת למי שרוצה להעמיק את ידיעתו בנושא הזה.

ישנה אשליה (אולי בתמימות) שהכניסה לפרטי פרטים עם כל חבר תאפשר להביא הצעה מושלמת מוגמרת, שבשלה להגיע ישר לקלפי. אין טעות גדולה מזו. זה נושא כל כך רגיש כל כך מורכב, ונוגע לכל אחד באופן אישי, שבכדי להעביר אותו יצטרכו הרבה דיונים, הרבה זמן והרבה משאבים. רק במקרה שתקבל הגישה העקרונית, אם תקבל, של שכר דיפרנציאלי, נצטרך לעבור את כל התהליך הזה בצורה ארוכה ומסודרת.

השיחות עם כל חבר, שאמורים לקיים חברי צוות ההתחדשות יכולות להתקיים רק ברמה התיאורטית, שלא בהכרח דומה למה שיקרה במציאות. התיאוריה היא גמישה ולפעמים גם מגמתית. המציאות הרבה יותר קשיחה ולפעמים גם מאד מאכזבת. הניסיון לרתום את אוכלוסיית הגמלאים לתמוך במהלך הזה, ע"י הוכחה באותות ומופתים שהמעבר לשכר הדיפרנציאלי יביא להם סכומי כסף נכבדים, כל חודש, היא פשוט מופרכת מיסודה. ויותר חשוב להדגיש, שאין שום קשר למעבר לשכר דיפרנציאלי עם הזכויות של הגמלאים אצלנו. הזכויות האלו עומדות בפני עצמן והן לא זקוקות לשום מליץ יושר. ההחלטה איך לחלק אותן ומתי, תלויה רק בהחלטה של הקיבוץ.

החוברות שחולקו ע"י שני הצוותים, מראות שנקודת המוצא לשינוי הנדרש היא זהה. וגם רוב הנושאים שמציעים לטפל בהם, הם דומים, אז למה לחכות? זה הזמן, לאחד כוחות ולהתחיל לטפל בכל הנושאים שאין לגביהם חילוקי דעות. הנושא המרכזי שבו חלוקות הדעות, הוא "עבודה ופרנסה", זאת אומרת כיצד לתמרץ את החברים להשקיע יותר. וליעל את ענפי המשק.

בלי להיכנס להבדלים העקרוניים בין שתי השיטות, רצוי לציין שהבסיס הראשוני לתחילת העבודה הוא זהה. אי-אפשר להתחיל להתייחס לתמריצים לעבודה מבלי שיוצרים תשתית ארגונית אמينة ומעודכנת. כמו רישום עבודה מסודר, מעקב אחרי ביצוע העבודה, שיחה עם כל חבר על מקום עבודתו וכיצד נרשמת העבודה. לשם כך חייבים להקים מיידית צוות של "משאבי אנוש" רציני ביותר, שיתחיל לבנות את התשתית הזו.

במקביל, צריך לבדוק את התייעלות ענפי המשק והפעילויות השונות. לבנות תכנית שנתית עם צוות הענף (כולל ענפי הקהילה) ולראות שעומדים בה ומשתפרים. גם זה משמש בסיס לתמרוץ ותגמול.

כל הפעילויות האלו הן הכרחיות, לוקחות זמן, ומאמצים לא קטנים. למה שלא נתחיל להתרכז בהן כבר עכשיו ולא נדחה את הטיפול עד שייגמרו כל הדיונים. ויפה שעה אחת קודם.

דן כהן

מי מפרט את נייר?

על-פי הפרסום האחרון של קבוצת החושבים שיתופי, הם מתנגדים להצעה המפורטת כיוון ש"טרם התקיים דיון פתוח וגלוי באשר לאורחות חיינו והגבולות האדומים אותם אסור לחצות".

נראה לי שהעמדת דברים זו בטעות יסודה.

הדיון באורחות חיינו, במקורותינו הערכיים, מתקיים יום ויום ושעה בשעה בכל הרמות.

הדיון מתקיים בוועדות, במזכירות, במינהלת השיכון, במינהלת החינוך, בוועדת הבריאות ועוד ועוד.

נכון, הדיון במוסדות אלו מתקיים בעיקרו על הקצאת משאבים, אבל הקצאת המשאבים מתבססת, נוסף על האילוצים הכלכליים, על תפיסת עולם חברתית ועל אמונתנו בדרכנו הציבורית.

הדיון באורחות חיינו מתנהל יום יום ברמות האישיות והציבוריות. בשיחות בין החברים, ב"פרלמנטים" בחדר האוכל ובפגישות ערבי ששי בחבורות חבורות. האם זקוק מי מאיתנו לדיון פורמלי נוסף כדי שיגבש לעצמו את דעותיו? האם אין לנו תפיסת עולם לגבי חיינו המשותפים?

אכן יש מקום לדיונים נוספים, תמיד אפשר להאיר פינות ונקודות נוספות. אך הם אינם צריכים לעמוד כדרישה מקדמית להצגת הצעה מפורטת.

ההצעה המפורטת אינה נמר! היא לא טורפת ולא נועצת צפורניים. היא אמצעי להציג בפני הציבור תפיסת עולם קיבוצית אחרת.

האם מישהו באמת מאמין שהנייר הזה הוא שיכניס את השכר הדיפרנציאלי לחצרנו? **בין הנייר ובין שינוי מהותי דרך ארוכה שכולה תלויה ברצון הציבור ובהסכמותיו.**

נייר ההצעה המפורטת רק מציג בפנינו בצורה ברורה וגלויה את הדרך האחרת. יותר מכך, הוא מאפשר לדון ביתר פירוט ובירור בכל נקודות החולשה והחוזק של ההצעה הדיפרנציאלית, כדי שאפשר יהיה לשקול אם לקבל אותה או לדחות אותה, או לשנות אותה בהתאם לרצון הציבור.

אין מקום לפחד. אפשר להביט במראה.

זיוה אופנהיימר

התחצות

אני יודעת לעצמי מה אני רוצה.
עד היום לא השתייכתי לאף אחד מהצוותים וגם לא עשיתי נפשות. היה לי חשוב
לראות מה רצון הקהילה.
היום אני מרגישה צורך לכתוב ומעט.
רק לבקש, תנו זמן.
כדי לגבש שינוי נכון ורציני, כדי שכל אחד מאיתנו ידע מה עומד בפניו, איך יראה
עתידו?
הרי אם לא עכשיו, את הזמן ייקחו בשלב מאוחר יותר. את הבדיקה הזו חייבים
לעשות. אין בלקיחת הזמן ולו שום דבר כקבלת החלטה על צד בשינוי. הרי כולם
יודעים שיהיה כאן שינוי והשאלה היא: איזה??
אין בצוות התחדשות ולו אדם אחד שעין חרוד אינה חשובה לו. אין בין החברים
בצוות התחדשות מישהו שרוצה או חושב שהוא הולך "להכניס את הקיבוץ
לסחרור שממנו יהיה קשה לצאת...". אין כאן מחטף!
מי מאיתנו ירצה להרוס, לקלקל, את מפעל החיים הנפלא שהוקם פה?
להצבעה על השינוי האמיתי עוד נגיע... כל מה שצוות התחדשות מבקש זה עוד
זמן....
להכין את ההצעה לפרטי פרטים, לגבש את הרעיון, לבדוק נקודות שעלו בחוגי
הבית ולערוך משכור משרות. כן! להכיר בעובדה שלעבודה יש ערך, התפרנסות.
רק זמן!
ואחרי כל הבדיקות והבירורים יגיע זמן ההצבעה. יהיה קלפי וכולנו נכריע על מה
טוב בשבילנו.
ביום שישי הקרוב בקלפי תתבקשו בסך הכול לתת זמן.

תודה, רוני צור

מעבר לנורות פלורוסנטיות-קומפקטיות-חסכוניות (נפ"ק)

במסגרת ההתייעלות בצריכת אנרגיה ערכנו ניסוי להחלפת נורות הלהט בנורות נפ"ק. הניסוי נערך בבתייהן של שלושים משפחות והסתיים בהצלחה. כעת בתוכניתנו להמשיך בשלב המרכזי והוא, החלפת נורות הלהט, בכל בתי החברים ובמוסדות, לנורות פלורוסנטיות-קומפקטיות-חסכוניות (נפ"ק).

נזכיר שוב את יתרונות הנפ"ק:

נורת הלהט משתמשת ב-90% מצריכת החשמל שלה לחימום ורק ב-10% לתאורה. נורות הנפ"ק כמעט ולא מחממות, וצריכת החשמל שלהן היא חמישית מזו של מנורת להט באותה עוצמת תאורה. נורה זו תורמת לחיסכון גם במיזוג בקיץ כיוון שאינה מחממת את האוויר סביבה. הנורות בעלות שני צבעים: צהוב, בדומה לצבע של נורת להט, ולבן, כצבען של נורות פלורוסנט ארוכות. לנורות יש שני סוגי הברגות: דקה ורגילה. עוצמת האור:

המקבילה למנורת להט של 100w היא נפ"ק 20w. אחרי הניסוי מומלץ 23w. המקבילה למנורת להט-75 w או 60 היא נפ"ק 15w. אחרי הניסוי מומלץ 20w או 15w בהתאמה.

המקבילה למנורת להט של 40w היא 11w נפ"ק וכך מומלץ. המקבילה לנורת נר להט של 40w או פחות היא 11w נפ"ק וכך מומלץ.

- הנפ"ק יימכרו ב-2 ₪ לנורה, במקום 10 ₪, מחירן למשק.
- יופסק סבסוד נורות הלהט ומחירן יעמוד על 2 ₪.
- הנפ"ק נהנות מאחריות של שנה. במקרה של תקלה ניתן להחזיר לכלבו זוהר ולקבל נורה אחרת במקומה.
- ההחלפה לנפ"ק, בשני שקלים, תתבצע במשך שלושה חודשים, לאחר מכן אפשר יהיה לרכוש אותן בזוהר במחיר של 5 ₪ לנורה.
- אנא בדקו את מצבת המנורות בבית. ראו מה נחוץ והכינו רשימה הכוללת:
 - ✓ מספר הנורות הנחוץ לדירה,
 - ✓ עוצמת האור, 40, 60, 75, 100
 - ✓ סוג ההברגה, רגיל או קטן
 - ✓ הצבע, לבן או צהוב
- נבחן גם אפשרות לשליחת צוות שיעזור בהחלפה, למי שיבקש.
- במידת הצורך ניתן יהיה לרכוש, עם ההנחה של המשק, נורות מסוגים אחרים, ונורות מיוחדות.

בברכה

בשם צוות האנרגיה, נדב רז

ראאים בליה

בגיליון **משוב חקלאות** 241 פברואר 2009 מתפרסם מאמר בשם: "מחלה של עיוורון-יום בכבשים התגלתה בישראל".

וכך נפתח המאמר:

תופעת הכבשים העיוורות התגלתה לראשונה בשנת 2003 בעדר של עין חרוד [...] דר' אלישע גוטווין מהמחלקה לבעלי חיים במכון וולקני יחד עם חוקרים מבית הספר לוטרניריה, הצליח לגלות את הגורם למחלה שלא הייתה ידועה עד כה בעולם. [...] בעזרת עדר כבשים עיוורות מוולקני, ינסו לאתר תרופה לעיוורון-יום מחלה הפוגעת גם בבני אדם.

ביקשנו מבני אופנהיימר מרכז הדיר לספר לנו במה דברים אמורים:

לפני כעשר שנים גילינו שבין הטלאים מצויים טלאים עיוורים. התופעה בלטה בעיקר לאחר הגמילה מהניקה והמעבר למזון יבש. מעבר זה לווה לפעמים בהחלפת מקום שבו מצוי המזון ואז ראינו טלאים שנתקלים בקירות כאשר מוציאים אותם לחצר. הם הרימו את הראש בצורה מיוחדת והסתובבו במעגלים.

בתחילה חשבנו שזו מחלה הנובעת מחוסר ויטמין B1 או חוסר מרכיב אחר במזון. התייעצנו עם רופאים אבל הם לא הכירו את התופעה. ניסינו לטפל בזריקות ויטמין בי למשך שבוע אך לא חל שיפור. העיוורון לא פגע בגידול כי כאשר הטלאים היו חלק מהעדר הם הסתגלו בעזרת שאר הטלאים למצוא את מזונם.

אחרי מספר בדיקות שכללו בדיקות עיניים בהרדמה הציע הרופא הוותיק שלנו דר' מיקי שוורץ שאולי מדובר במחלה גנטית. פנינו לדר' אלישע גוטווין ממכון וולקני, שמלווה את העדר שלנו שנים רבות, והוא הרים את הכפפה.

בבדיקת המוצא המשפחתי נוכחנו שרוב הטלאים העיוורים הם בנים לאילים משובחים וכבשים מצטיינות בתנובת חלב. סימנו את הטלאים והחילונו במעקב ורישום, שנוהל במסירות ובקפדנות על ידי העובדות שלנו, תומר זית ורננה אליאסף.

באחד הערבים כשעבדנו בסככת הטלאים ראינו שהטלאים העיוורים מתנהגים בחושך כמו טלאים רגילים, כלומר, הם סובלים מעיוורון רק ביום. עובדה זו הסבירה מדוע לא נפגע גידולם. כדי לאמת הנחה זו הקמנו מבוך ממסגרות ושמנו בו את הטלאים. באור יום הטלאים נתקלו בקירות, אך כשכיסינו את המסגרות בניילון שחור התהלכו בו הטלאים באופן חופשי.

דר' גוטווין לקח דוגמאות דם מהטלאים הפגועים ומהטלאים הבריאים והצליח לאחר שלושה חודשים בלבד (!) לזהות את הגן שגורם לעיוורון יום. במחקרו התברר שהטלה יסבול מהעיוורון רק אם שני הוריו הם נושאי הגן הפגום (הומוזיגוט).

לאור זאת נבדקו כל האילים בעדר שלנו והתברר שמתוך שמונה-עשר האילים רק ארבעה היו חופשיים מהגן הפגום, הנקרא כיום S (סומא). בעקבות גילוי זה, החל

מהשנה שעברה הרבענו את הכבשים רק עם האילים האלו, אמנם היה עליהם להתאמץ יותר אבל בשנה זו נגדיל את קבוצת האילים ונבדוק את הפרופיל הגנטי בהתאם.

את התוצאות אנו רואים כבר השנה. נולדו רק טלאים בודדים עיוורים. כדי לקדם את המחקר בנושא מכרנו למכון וולקני שני טלאים עיוורים שגדלו לאילים ועשר כבשים הנושאות את הגן.

נשלים את הסיפור מהריאיון עם דר' גוטווין **במשוב:**

המידע שמדובר בעיוורון-יום הזכיר לנו שקיימת מחלה דומה אצל בני אדם ששמה: אכרומטופסיה. בעזרת קולגות מבית הספר לוטרינריה, דר' רון עופרי ודר' מירב שמיר הצלחנו להוכיח כי העיוורון-יום נגרם מקולטנים פגומים בעיניים. בעיקרון, מרבית הגנים של בני האדם והגנים של בעלי החיים הם זהים. בהסתמך על מחקרים קודמים בבני אדם חיפשנו את אותם הגנים בכבשים שלנו ומצאנו שאכן באחד הגנים גורמי העיוורון קיימת מוטציה שמופיעה בכבשים והיא זו שגורמת לעיוורון ביום.

המיוחד בגילוי הזה הוא שמדובר במחלה חדשה שלא הייתה ידועה עד כה. [...] אנו ממשיכים לעבוד בשני כיוונים. הפן החקלאי הוא ביעור המוטציה מן העדרים הנגועים על ידי בדיקה גנטית של האילים והטלאים המיועדים לגידול. הפן השני הוא התחום הביו-רפואי של המחקר. אנו מקיימים עדר כבשים עיוורות כדי שישמשו בבוא העת כחיות מודל לטיפול וריפוי המחלה בבני אדם. במסגרת זו אנו משתפים פעולה עם חוקרים ממחלקת העיניים של הדסה עין כרם.

הביאה: זיוה אופנהיימר

פרחי אביה נפתחו

שוב... לטיול יצאנו... (האמת, כמעט שלא).
הרשמה על הלוח. בטווח של "עוד שבועיים", זה מפתח.
"צפון" "אזור מירון" "חוזרים בערב הביתה".
ככל שמתקרב התאריך, ההתלבטות הבלתי פוסקת, "מה" ו"מו" ומלא סיבות,
רציניות ולא, מדוע לבטל.
כנגד כל הסיכויים (שלי וההפכפכות...)
לטיול בשבת דווקא יצאתי. קסם. מלא קסם.
אזור המירון, משם ירדנו לנחל. משטחים ירוקים, גבעות שנשפכות כמו ב"צלילי
המוסיקה" (כמעט...)
צבעים ופריחה בכמות שבאמת באמת לא זוכרת שראיתי דבר כזה מיליון שנים.
אווירה טובה. הליכה נעימה. אכילה טעימה.
לא המון אנשים אך כולם, מסתבר, נבונים אם זנחו את כל התירוצים לשבת,
התעוררו מוקדם מהרגיל ויצאו לאחו. זהו!
היה מקסים!
מה רוצה להגיד? זה כל-כך קל ונגיש (וזול, לפחות כרגע),
עם אורי והצוות שמתכננים, חושבים ומכינים. עם כל הידע, הסיפורים וההליכה
בצוותא.
פעם הבאה שתהיה הרשמה...
בואו נקווה שתהיה לפחות כפולה!
ותודה לאורי, צביקי והצוות שמארגן כבר אמרתי?

חני יוהנסון

פִּיסוֹת אַפְגִּישִׁי, חֵלוֹם וְעֵצָה

אמי שמרה זיכרון מתוק לבתי-קפה.
בתי-קפה שהיושבים בהם יושבים מחוץ לבית-הקפה ושותים קפה בניחוח רומנטי.
זאת אומרת יותר משהם מתענגים על הישיבה ושותים קפה בניחוח רומנטי הם מתמכרים
לחיי השעה המוגשים להם על מגש מהביל ניחוח חושני של קפה, ובאותה חושניות שולחים
מבט מצועף אל עבר ההולכים והשבים.
אותם יושבי בתי-הקפה מכבדים את ישבנם על כסאות מעוצבים לפי כיסו של בעל בית-הקפה.
יושבים סביב שולחנות קצרי רגלים ולוגמים סוג של קפה לפי נפח ארנקם ותוך כדי מפרקים
את סיפור חייהם לפיסות של מפגשים, חלומות וגעגוע.
מעולם לא ראיתי את אמי בין יושבי בתי-הקפה, לכן תהיתי על תאור מפורט שהייתה פורטת
לפני תוך כדי זקיפת ראשה ומשחק שבו כל שריר בגופה וכל קמט בפניה היו כשחקנים, רק
מבט עיניה הסגיר אותה לפניי.
בצהרי היום לאורך מדרכות בתי-הקפה לבשו עיניה צבעי נעורים מתעוררים.
הכחול והירוק של אישוניה היו מתמלאים בגאות של ים, שאת פשרו ספגתי לתוכי בסערת
צחוק מתגלגל.
ופעמים בצהרי היום לאורך מדרכות בתי-הקפה, הירוק והכחול של עיניה היה מתקמט, נסדק,
מתכהה, מתרחק, מתערפל לצבעי פיסות מפגשים, חלומות וגעגוע, אל תשאלו אותי מדוע
הירוק והכחול של עיניה הפך לצבעי געגועים, אולי העיניים הקטנות שלי ראו משטחים גנוזים
שלא קיבלו רשות לחדור בעדם, ואולי הידיים הקטנות שלי לא יכלו להקיף את מתניה
ולהחזיר לעיניה את הירוק והכחול של הצחוק המתגלגל.
ואולי הגעגועים הם פרי הדמיונות הלא מוסברים שלי שעליהם ואליהם אני שבה, חוזרת,
יוצאת ונכנסת ואת עצמי כונסת בתוכם כעולל.
אמי לא הייתה מודעת אל סוד קסמם של צבעי הים של עיניה עליי. עיניים מכושפות היו, אשר
נצבעו לפי צבע דופק לבה.
שתיקת הזיכרונות אשר גזרה על עצמה, גרמו לירוק והכחול להעלם אל האפור העמוק
המטביע כל מי ששולח ידו אליו.
פטפוט שכנות צבעו את עיניה בשנים שלושה גוונים קולניים פולנית יידיש ועברית שבורה.
רק את צבעי הגעגועים לא החליפו אישוניה, צבעם ודופק לבה הפכו למצע צורב של ירוק
וכחול, אופק נאלם הסגור בפניי כמו שער.
כל כך רציתי לפענח את סוד צבעי עברה
האם יש צבע לזיכרון?
האם יש צבע לכאב?
האם יש לחלום?
האם יש צבע לגעגוע? שאלתיה.
שתקה. ואני אל מותניה נצמדתי כחוששת שתיפול מכובד משקל הצבעים.
וכששאלתיה באילו צבעים אהבה את אבא, קרעה את שתי ידי מעליה, רחקה ממני וכדוברת
אל עצמה התיזה: לצבעים יש תכונה להעלם במים ולא פירשה.
ואותי אל מדרכות בתי-הקפה משכה.

יונהל'ה שפירא

רוגבי ישראלי על המפה

ישראל לוקסמבורג 30:0

נבחרת ישראל ברוגבי ניצחה במשחקה השישי ברציפות את נבחרת לוקסמבורג בתוצאה המרשימה 30:0 והבטיחה את מקומה בסיבוב הראשון של מוקדמות גביע העולם ברוגבי.

ביציע ישבו כ-400 צופים שבאו לעודד את הנבחרת הלאומית. הנבחרת בהובלתו של מאמן הנבחרת הצעיר רענן פן התכוננה היטב למשחק כשהמטרה לבסס את מעמדה כמובילת בית C3 ולהבטיח את העפלתה לסבב הראשון של מוקדמות הגביע העולמי שייערך בנוי-זילנד ב-2011. מטרה נוספת משמעותית שמאמני הנבחרת רענן פן וגרמי שאודר יחד עם המנהל גוליאן שפירו הציבו לעצמם היא לנצח בפעם הראשונה במשחקי המכבייה 2009 שיערכו בין ה-12-23 ביולי השנה. למשחקים אלו נרשמו הקבוצות הבאות: אוסטרליה, אנגליה, ארה"ב, קנדה, צ'ילה וישראל. דרום-אפריקה עדיין מתנדנדת. המשחק הבא של ישראל ייערך נגד פינלנד ב-2 במאי באיצטדיון בווינגייט - כולם מוזמנים.

במהלך מחצית המשחק נערכה הגרלה שמטרתה איסוף תרומות לפעילות השוטפת של הנבחרת. ממכירת הכרטיסים שנערכו במהלך החודש האחרון נאספו כ-10,000 ₪.

תודה למי שתרום ועזר בכך לקידום ועידוד הרוגבי בישראל.

שי דקל

קפטן נבחרת ישראל ברוגבי

ליל שיפורים הוא

השנה ניתן לראשונה להזמין מקומות לליל הסדר באמצעות אתר האינטרנט של עין חרוד בנוסף לטפסים שחולקו בתאי הדואר. כדי שנוכל להיערך בהתאם למספר ההזמנות ולתת תשובות למרב הבקשות: **באתר או בנייר, העבירו את הזמנתכם עד ה-1.4, וזה העיקר!**

לתשומת לב כל החמולות, ההורים, הדודים, הסבים והסבות – ברושמכם את מספר המקומות הדרושים לכם אנא הקפידו לתאם זאת עם שאר השלוחות המשפחתיות המקומיות וכך ייחסכו מכולנו בלבולים בגלל הזמנות כפולות. אם הנכם מזמינים עבור חברים נוספים אנא ציינו בהערות את מי לחייב ובכמה מנות על מנת שנוכל לחלק את החיוב בין כל החברים המסבים עמכם. להזכירכם, כבשנים קודמות, גם השנה המשפחות והחברים המשתתפים בסדר אחראים לעריכת השולחנות בבוקר החג ולחיסול הארוחה עם תום ליל הסדר.

לקראת החג יתבקשו החברים והמשפחות לציין מי מבין בני המשפחה והאורחים מעוניין להשתתף. כל המוכן להשתתף ולקחת על עצמו, על משפחתו, חבריו ואורחיו שיר, ריקוד או קריאה מוזמן לפנות לצוות החג ואנחנו נשמח לתת כל עזרה ותמיכה שתידרש אם בליווי מוזיקלי או כל עזרה אחרת. אפשר לפנות ליובל בריל, נגה שני או לאילה אופנהיימר.

ליל הסדר מגיע השנה ביום רביעי, 8 באפריל. אנא זכרו כי ביום זה לא יהיו ארוחות בוקר וצהריים בחדר האוכל. הזמנת אוכל הביתה לחברים החוגגים במקום אחר - דפים ובהם תפריט המנות שניתן להזמין נמצאים בעמדת המחשב בחדר האוכל. את ההזמנות יש להעביר לאקונומיה עד יום חמישי 2.4.

מועדים מדויקים לחלוקות האוכל, אריזת המנות, עריכת השולחנות ובכלל לוחות הזמנים של ליל הסדר ושאר ירקות עוד נפרסם, נחזור ונזכיר לקראת החג.

בשם צוות החג

בברכת אביב שמח ופורח,

אילה אופנהיימר

קראת ספר

(לאחר נסיעתי לברלין הסתקרנתי לגבי "הסיפורים האחרים", שהיו באותה עת, בנוסף לסיפור שלנו).

גִּבְתַּת הַסְּפָרִים מרקוס זוסאק (אוסטרליה)

התקופה - איך לא? גרמניה הנאצית בשנים 1939 - 1943. בעיירה קטנה באזור מינכן היושבת על הדרך לדכאו.
הגיבורה ליזל ממינגר, ילדה גרמניה בת תשע, בת לאם קומוניסטית (שנשלחה ברכבות), נאלצת לגדול בבית משפחה אומנת.
זהו סיפור על צֶבֶע גרמני (לא זה עם השפם הקטן) ואשתו ששפת החיבה שלה היא קללות.
זהו סיפור על מתי המעט של, "הגרמנים האחרים".
הגיבורים המשניים הם הספרים. שליזל מצליחה לגנוב:
ספר ראשון - "המדריך לחופרי קברים", נגנב, כמובן, כשנחפר בור הקבורה לאחיה של ליזל, בן השלוש.
ספר שני - "המשיכה בכתפיים" - היה שריד לוחט מערימת ספרים שנשרפו....
"גרמנים אהבו לשרוף דברים. חנויות, בתי כנסת, רייכסטאגים, בתים, פריטים אישיים, אנשים טבוחים, וכמובן ספרים"....
והיו ספרים נוספים.
וברקע מהדהד משפטו של היינריך היינה: "מקום שבו שורפים ספרים, שם ישרפו בסוף גם בני אדם".
בספר הקשה הזה יש אהבות רבות - האהבה למילה, למוזיקה, ואהבת נעורים תמימה.
יש בו קשרי ידידות בלתי אפשריים וסיפורי גבורה אנושית, חברות ונאמנות.
טוב-לב ונדיבות מצד אחד ואכזריות ורוע מצד אחר.
הסיפור מסופר ע"י מלאך המוות, המעיר, "אתם שואלים איך נראה הרוע? תביטו בראי".
מרגע שלקחת את הספר ביד לא תוכל להניחו.

אמי גרדי

ספרד, אנטוניוס מוניוס מולינה

לאחרונה קראתי ספר שכבש את לבי בראייה המעניינת על החיים ובעיקר על ההזדהות שלו עם העם היהודי לדורותיו בדרך מיוחדת ומאוד אישית. אבל בין עמודיו מובאת גם תובנה עצובה על פער הדורות שיש לו רלוונטיות גם לחיינו אנו אפילו בקיבוץ:

”נכון, רבים מאיתנו ישמחו לחיות בעבר הלא משתנה של זיכרונותינו” (עמ' 16).
”אבל בלי ששמנו לב הילדים התבגרו והם נהיים זרים לנו, אורחים לא חברותיים בתוך ביתנו שלנו” ... ”שום דבר ממה שמוצא חן בעינינו אין לו עוד משמעות בעיניהם, ומפעם לפעם הם תולים בנו מבט מרחם או אדיש ונותנים לנו הרגשה שאנחנו מגוחכים, מעוררים בעיקר רוגז ושעמום והם מתרחקים כמבקשים להיפטר מקורי העכביש המאובקים באבק הזמן שאנחנו שייכים אליו, העבר” (עמ' 18).

אני ממליץ על הספר מכל הלב.

ישראל סמילנסקי

עדינה שור

איננה

על קברה

אימא עדינה נולדה בירושלים בתשרי 1927 למשפחה עם עוד שלושה אחים: אליעזר, אליהו ובני. אמה, רחל, נחשבה לחלוצה הדתית הראשונה וייסדה את ארגון הפועלות של הפועל המזרחי. אביה יצחק היה חבר נשיאות מרכז הפועל המזרחי ויושב ראש הוועדה העליונה לענייני עובדים. המשפחה עברה מאוחר יותר לכפר אברהם. אימא סיפרה שביתה היה מלא שמחה. כשלמדה בנערותה כינור ופסנתר, נהגה ללכת לשעורי הנגינה כשעה וחצי ברגל. בנערותה הפכה לשרקנית הראשית במקהלת "צדיקוב" המפורסמת. בעקבות מותה של אמה, בגיל שלושים ושש, טיפלה באחיה הצעירים. מאוחר יותר נשא אביה אישה שנייה, זהבה, ונולדה אחותה יונה'ה. בשנת 1947 סיימה בית ספר לאחיות, עבדה בבתי החולים בחיפה, ירושלים ובסרפנד (צריפין) וניהלה את מחלקת הפגים. בגיל 19 התגייסה לפלמ"ח והתנדבה לפקד על מחלקה של בנות. במהלך שירותה פתחה מרפאה צבאית בגבעת אולגה. אימא עדינה פגשה את דויד שור בסרפנד והתחתנה איתו ב-1950. הם גרו במעונות הסגל הרפואי בבית החולים, ושם נולדו רחלי, לילכי ושחר. אימא עדינה עבדה במרפאה כאחות ואבא דויד עבד בחשמלייה. בית משפחת שור היה בית פתוח כל שעות היום והלילה. אנשים רבים הגיעו לבית כדי לקבל עצות ולשוחח בענייני רפואה, תרבות, מוזיקה ופילוסופיה. אימא עדינה הייתה אישה ואימא נהדרת, רגישה, אוהבת, סבלנית, מייעצת, מנשקת ומחבקת, תומכת, נעימה ועדינה - כשמה. בשנת 1977 הוסמכה להוראה ושימשה כמורה למבוגרים ובחינוך המיוחד בעפולה עלית ובבית שאן.

עם גל העלייה מאתיופיה בתחילת שנות השמונים, עבדה כאחות במרכז קליטה של האתיופים בשיבת ציון. לימדה באולפן בעין-חרוד עברית. אימא אהבה ללמוד, ולמדה בשנות התשעים לימודים מקיפים ברפלקסולוגיה, בפדיקור, בישול דיאטטי, נגינה על קונצרטונה ועוד. חייה היו מלווים גם בצער. ב-1972 נהרג בעלה דויד בתאונת דרכים בכביש סדום ובשנת 1973 נהרג בנה מומי במלחמת יום הכיפורים. בזמנים הקשים הללו, תמכה אימא עדינה בבני משפחתה באהבה גדולה וברוך. אימא סיימה את חייה בביתה ב-כ"ג באדר תשס"ט, 19 למרץ 2009, בכבוד, בשיבה טובה, עם אוהביה לצדה. אהבתה, חיוכיה, שלוותה המופלאה, שירתה, חוכמתה וחיבוקיה מלווים את המשפחה.

יהי זכרה ברוך.

משתתפים בצערה של
משפחת שגיא
במות אביה של דליה
שמואל ליפמן ז"ל
שלא תדעו עוד צער

יזמן תרבות

יזמן תרבות של תחילת האביב, עם החורף בדמדומיו האחרונים, הפריחה המשגעת ומבול החגים והמועדים שבפתח...

לפני שבועיים חגגנו את פורים כמיטב המסורת. אמנם קולות המוסיקה ואדי האלכוהול כבר נמוגו אבל בכל זאת בלי כמה תודות למארגני הפורים אי-אפשר. מערכת החינוך חגגה מקטן ועד גדול, מהגיל הרך, דרך הכיתות ועד חברת הילדים. תודות לילדים ולצוותים על האווירה העליזה ושיתוף הקהילה בחגיגות. פורים המבוגרים היה השנה בסימן תכניות הריאליטי המשתלטות על מסכינו ועל כל פינה בחיינו...

המסיבה הייתה, כרגיל עליזה ומרובת משתתפים ואיחדה צעירים ומבוגרים על רחבת הריקודים.

תודה גדולה לצוות הצעיר והנמרץ שהפיק את הערב - לסיון דור, שניצחה על הפקת הערב כולו ולרעות שפרן שהייתה לימינה בכל עניין ודבר, למזור צפדיה ושרון בן-שלום אשר על הפרסום.

למוניקה, עפרי גרדי-כהן, ענוה נור וסופי מצבר, שעזרו בעיצוב והכנת התפאורה המהממת!

לרון מלול וגונן בהיר על התכנית האמנותית ולאיל רון, עידו ועמר מלול, שעזרו להם, לטל יוסף ולכל "היפות והחנונים" (אליה, מזור, שהם, רותם ורון, ירון, חן וערן) אשר על הריקוד.

לאסתר שעל הצד הקולינרי וכן לדפנה ולצוות המטבח, ולחגית דור שעזרה בערב המסיבה.

מי שלקח תחפושות ממחסן התחפושות מתבקש להחזירן (עם שם על השקית) אל הסל שליד דלת הכניסה למחסן תרבות (מתחת לחדה"א), או לזרוק לכביסה. כמו כן נשמח לקבל תחפושות ואביזרים שיש לכם בבית וגמרתם להשתמש...

אז פורים מאחורינו ופנינו כבר אל השמש העולה, אל שעון הקיץ שיאריך לנו את שעות הערב המופלאות, אל הפריחה המשגעת של האביב וכמובן - אל הפסח. ההרשמה לליל הסדר בעיצומה וההכנות מתחילות לצבור תאוצה (ראו רשימה ביומן זה).

ליל הסדר - ביום רביעי 8/4.

את קציר העומר נחגוג השנה ביום חמישי 9/4 אחה"צ (בחג, למחרת ליל הסדר), מה שאומר שגם מי שלא נמצא בעין חרוד בליל הסדר יוכל להגיע ולהשתתף. כבר מספר שנים שאנו מתלבטים בשאלת מועד קיום העומר - מצד אחד - מסורת זה חשוב ולא מזיזים כך סתם את העומר, שהתקיים מעל שמונים שנה בשעות בין הערביים של ערב החג, מה גם שיש (או יותר נכון 'היה') קשר ישיר בין קצירת העומר לבין הבאת העומר בתחילת הסדר ע"י הילדים. גם על האווירה החגיגית והמיוחדת, רגע לפני החג, קשה לוותר. מצד שני - בשנים האחרונות התמעטו החברים המשתתפים בעומר ככל שרבו היוצאים לחגוג מחוץ למשק. התקשינו לפעמים למצוא אפילו מספר מספיק של קוצרים, שלא לדבר על רקדנים, זמרים וכו'. גם ההכנות לליל הסדר בחדה"א נעשו תמיד בלחץ זמן ואילצו את האחראים לוותר על העומר ולהגיע ממש ברגע האחרון לליל הסדר. בקיצור - התלבטות קשה... בשנה שעברה קיימנו את העומר ביום שישי, יום לפני הסדר, שיצא בשבת. השנה חל הסדר ביום רביעי, וחשבנו שביום שלפני, שהוא יום חול רגיל, לא מתאים לחגוג את העומר, ולכן הוחלט לחגוג למחרת הסדר (ישנם קיבוצים אחדים שבאופן מסורתי מקיימים את העומר ביום למחרת הסדר). מאחר שאין לנו השנה שדה חיטה קרוב למשק, העומר יתקיים בחלקה קצת יותר מרוחקת, המצריכה נסיעה. הצוות המארגן עדיין מצומצם (וגם הוא, בחלקו, לא יהיה בעין חרוד ביום הסדר) כך שבהזדמנות זו אנו קוראים למי שהעומר יקר לליבו להתנדב לצוות המארגן (גם לתכנית וגם לארגון הלוגיסטי...).

עד כאן בינתיים.

שבת שלום,

יובל ונגה